

Розділ 1

Жінка в сараї

Тобі подобається думати, що в кожній жінки є такий, і так сталося, що він — твій.

Так простіше. Якщо всі інші зайняті. У твоєму світі немає місця для тих, що досі ззовні. Ніякої любові до вітру в їхньому волоссі, ніякого терпцю до сонця на їхній шкірі.

Він приходить уночі. Відмикає двері. Тягне черевиками по стежці з мертвого листя. Зачиняє двері за собою, ставить засув на місце.

Цей чоловік, він молодий, сильний, доглянутий. Ти згадуєш день, коли ви зустрілися, коротку мить до того, як він проявив свою істинну сутність, і от що ти бачиш: чоловік, який знає своїх сусідів. Який завжди вчасно забирає сміття на переробку. Який стояв у пологовій, коли народилася його дитина, — непохитний щит від світових зол. Матері бачать його в чергах супермаркету і пхають своїх немовлят йому на руки. «Ви не потримаєте її хвилинку? Я забула дитяче харчування, зараз повернуся».

І тепер він тут. Тепер він твій.

У тому, що ти робиш, є порядок.

Він кидає на тебе погляд — погляд, яким проводять інвентаризацію. Ти тут. Усі твої дві руки, дві ноги, один тулуб і одна голова.

Тоді — зітхання. М'язи на його спині розслабляються. Він нахиляється відрегулювати електричний обігрівач чи вентилятор, залежить від пори року.

Ти простягаєш руку і отримуєш пластиковий контейнер. Пара здіймається над лазаньєю, пастушим пирогом, запіканкою

Як жаль! Та хто ж не знає, що ці лагідні вовки —
Вони найнебезпечніші серед усіх створінь!

Шарль Перо, «Червона Шапочка»

з тунцем чи що там ще може бути. Їжа, просто вогненна, залишає пухирці в тебе на піднебінні.

Він подає тобі воду. Ніколи не в склянці. Завжди в банці. Нічого, що можна було б розбити і заточити. Холодна рідина пробиває твої зуби електричним струмом. Але ти п'єш, тому що зараз час пити. Потому в тебе в роті залишається металевий присмак.

Він дає тобі відро, і ти робиш свою справу. Ти перестала відчувати сором давним-давно.

Він забирає твої відходи і залишає тебе приблизно на хвилину. Ти чуєш його просто назовні — товсті підошви черевиків по землі, потік води зі шланга. Коли він повертається — відро чисте, повне мильної води.

Він спостерігає, як ти миєшся. В ієрархії щодо твого тіла ти — орендар, він — орендодавець. Він подає тобі знаряддя — брусок мила, пластмасовий гребінець, зубну щітку, маленький тюбик зубної пасти. Раз на місяць — шампунь проти вошей. Твоє тіло: воно постійно готує замороку, а він стримує його. Що три тижні він дістає із задньої кишені щипчики для нігтів. Чекає, доки ти впоралася, а тоді забирає їх. Він їх завжди забирає. Ти робила це роками.

Ти одягаєшся. Це здається тобі марним, враховуючи, що буде потім, але він так вирішив. Не підходить, думаєш ти, ти сама це робиш. Він повинен бути тим, хто тягне застібки, розщіплює гудзики, облущує шари.

Географія його плоті: те, чого ти не хотіла дізнаватися, та все одно дізналася. Родимка в нього на плечі. Доріжка волосся вниз на животі. Його руки; хватка його пальців. Гарячий тиск долоні на твоїй шиї.

Під час усього цього він ніколи на тебе не дивиться. Це не про тебе. Це про всіх жінок і дівчат. Це про нього і про все, що кипить у нього в голові.

Коли з цим покінчено, він ніколи не затримується. Він чоловік у світі, де його кличуть обов'язки. Сім'я, господарство вимагає уваги. Перевірити домашнє завдання. Подивитися фільми. Робити дружину щасливою і погойдати дочку. У його списку справ є речі окрім тебе і твого незначного існування, і вони всі вимагають, аби їх викреслили.

Окрім сьогоднішньої ночі.

Сьогодні все змінюється.

Сьогодні ніч, коли ти бачиш, як цей чоловік — цей дуже уважний чоловік, відомий тим, що здійснює лише прораховані кроки, — грубо порушує власні правила.

Він відштовхується долонями з дерев'яної підлоги. Його пальці дивовижним чином уникнули трісок. Він затягує пряжку пояса акурат під пупком, притискає метал до тугої шкіри на животі.

— Слухай, — каже він.

Щось загострюється, найсуттєвіша частина тебе підводиться, проявляючи увагу.

— Ти пробула тут достатньо довго.

Роздивляєшся його обличчя. Нічого. Він небагатослівна людина з приглушеними виразами обличчя.

— Що ти маєш на увазі? — запитуєш ти.

Він накидає флісову куртку, застібає її до підборіддя.

— Я повинен переїхати, — каже він.

Знову ти змушена запитати:

— Що?

Жилка пульсує в нього на лобі. Ти роздратовувала його.

— У новий будинок.

— Чому?

Він хмуриться. Відкриває рот наче для того, аби сказати щось, тоді передумає.

Не сьогодні.

Ти робиш усе для того, аби його погляд піймав твій, коли він виходить. Хочеш, аби він упився твоїм збентеженням, усіма запитаннями, які лишилися без уваги. Ти хочеш, аби він відчував задоволення від того, що лишає тебе в невизначеності.

Перше правило, як залишатися живою в сараї: він завжди перемагає. Протягом п'яти років ти робила для цього все можливе.

Розділ 2

Емілі

Я й гадки не маю, чи Ейден Томас знає моє ім'я. Я не образилася б, якби не знав. У нього є важливіші для запам'ятовування речі, аніж ім'я дівчини, яка двічі на тиждень наливає йому вишневу колу.

Ейден Томас не п'є. Не спиртне. Вродливий чоловік, який не п'є, може стати проблемою для барменші, але моя мова кохання — не випивка, це люди, які сидять у мене за баром і віддаються під мою опіку на годинку чи дві.

Це не та мова, якою Ейден Томас володіє вільно. Він — олень на узбіччі, який стоїть завмерши, доки ти проїжджаєш повз, готовий дременути, щойно проявиш надмірне зацікавлення. Тож я дозволяю йому підійти до себе. Вівторки й четверги. У морі постійних клієнтів він — єдиний, кого я хочу побачити.

Сьогодні вівторок.

О сьомій я починаю кидати погляди на двері. Одним оком слідкую, чи він, бува, не тут, а другим наглядаю за кухнею — за моєю головною офіціанткою, моїм сомельє, моїм цілковитим вилупком шеф-кухарем. Мої руки рухаються на автопілоті. Один сайдкар¹, один спрайт, одне віскі з колою. Двері відчиняються. Це не він. Це леді, яка вечеряє за чотири-місним столом поруч із дверима, — їй довелося встати, аби

¹ Алкогольний коктейль — коньяк, апельсиновий лікер і лимонний сік. (Тут і далі примітки перекл.)

переставити своє авто на інше місце. Один «бітер»¹ із содовою. Нова соломинка для малого в кімні зали. Звіт від моєї головної офіціантки: чотиримісному не сподобалася паста. Вона була холодною чи недостатньо гарною. Їхні скарги нечіткі, але це скарги, а Кора не збирається втрачати чайові через те, що кухня неспроможна нормально нагріти їжу. Умиритворити Кору. Сказати їй, аби вона звеліла кухарям приготувати пасту наново, з безплатним гарніром або що, як вибачення. Чи розпорядитися, щоб Софі подала бонусний десерт, якщо люди за чотиримісним люблять солоденьке. Що завгодно, аби вони заткнулися.

Ресторан — це чорна діра вимог, монстр, якого ніяк не наситиш. Батько мене ніколи не залицував, він просто вирішив, що я займуся цим. А тоді взяв шеф-кухарі так роблять: існують у тумані жару й хаосу, лише аби покинути тебе розбиратися.

Я стискаю скроні двома пальцями, намагаючись відігнати жах. Можливо, це все погода — зараз перший тиждень жовтня, досі рання осінь, але дні делікатні коротші, повітря дедалі холодніше. Можливо, це щось інше. Однак сьогодні кожен промах відчувається особливо — моя провина.

Двері відчиняються.

Це він.

У мене всередині щось спалахує. Зарала радість, та, після якої я почувуюся дрібною, трішки брудною і, ймовірно, дуже тупою, — але це було найсолодше відчуття, яке міг запропонувати ресторан, і я його заберу. Двічі на тиждень я його заберу.

Ейден Томас мовчки сідає за мій бар. Ми з ним не розмовляємо, окрім звичного обміну ввічливостями. Це таке, і ми чудово знаємо свої кроки. Складно, кубики льоду,

¹ Трав'яна настоянка, яку використовують для призначення коктейлів.

содова з сифона, паперовий підстаканник. Упоперек картонки вінтажним курсивом виведено «Амандін». Одна вишнева кола. Один задоволений чоловік.

— Дякую.

Я дарую йому коротку усмішку і займаю чимось свої руки. Між справами — сполоснути шейкер, розставити банки з оливками і скибочками лимонів — я крадькома кидаю на нього погляди. Наче вірш, який знаю напам'ять, але від якого ніколи не втомлююся: блакитні очі, темно-русяве волосся, акуратна борідка. Зморшки під очима — тому що він жив. Тому що він любив і втрачав. А тоді його руки — одна відпочиває на стійці, друга обіймає склянку. Непохитні. Сильні. Руки, які розповідають історію.

— Емілі.

Кора опирається на бар.

— Тепер що?

— Нік каже, що доведеться викинути філе.

Я стримую зітхання. Кора не винна в Нікових істериках.

— І чому нам доведеться це зробити?

— Він каже, що зріз дивний і час готовності не збігається.

Я відриваю очі від Ейдена і повертаюся до Кори.

— Я не стверджую, що він має рацію, — продовжує вона. — Він просто... попросив мене сказати це тобі.

У будь-який інший час я б покинула бар і розібралася б з Ніком сама. Але він не відбере в мене цю мить.

— Скажи йому, що повідомлення отримано.

Кора чекає на продовження. Вона не гірше за мене знає, що Нік не злізе ні з чийого голови лише тому, що «повідомлення отримано».

— Скажи йому: якщо ми отримаємо бодай якісь скарги на філе, я особисто з ними розберуся. Обіцяю. Візьму на себе всю провину. Філегейтський скандал стане моєю спадщиною. Скажи, що їжа сьогодні зробила фурор. І скажи,